

Magie, kterou nosím, není prokletím jen pro mě, ale pro každého, s kým se ji pokusím provozovat. Připraví ho o zdraví a sílu... je pro ostatní čarodějky a čaroděje více než bezcenná. Cítím však v samé podstatě své magie, že *jsem* hodna svého označení a zasloužím si víc než nedůvěru a nepřátelství, s níž magická komunita hledí na mé prokletí.

Od útlého mládí sním o této chvíli: o tom, jak si obléknu dlouhý bílý plášť s kápí a odjedu do Carltonova paláce, kde budu představena Koruně, zaujmu své postavení v magické komunitě a najdu svého nejdokonalejšího magického spřízněnce. To vše jsem měla téměř zaručené; moje rodina je jednou z nejmocnějších v Britonu a kromě toho jsem už měla naplánované, s kým svou magii spojím, až se objeví. Když však teď sedím v kočáru vedle svého staršího bratra Vaughna, nezmůžu se ani na úsměv.

Vaughn vedle mě poposedává a oba zachováváme mlčení, kterým jsme se zahalili ve chvíli, kdy jsme odešli z našeho domu na Hemlock Square. Na podobná ticha jsem si už zvykla. Začala dlouho předtím, než na mě toho léta dopadla jiskra smutku, ta jiskra, která se ve mně brzy rozšířila žhavější a odhodlanější než jakýkoliv čarooheň. Propast mezi mnou a Vaughnem se objevila dlouho před loňským Mabonem, když byl Vaughn v bílém představen princezně regentce, vstoupil do magické komunity a nechal mě, svoji protivnou mladší sestru, za sebou.

Začali jsme se odcizovat, když nám skoro před čtyřmi lety zemřel otec. V tom okamžiku se svět změnil; ztratil něco ze své magie a já přišla o spříznění jiného druhu, kotvu, která

držela na místě nás všechny: mě, Vaughna, matku, a dokonce i Frances.

Dnes má Vaughn na sobě světle šedý oděv druhého roku, ne bílý jako debutanti a debutantky prvního roku ani tmavo šedý příslušící těm, kterým zbývá na nalezení spřízněnce už jen jedna sezóna. Vím, že tmavo šedý plášť bude poslední, který si kdy obléknu. Nikdo se mnou nebude chtít navázat spojení, a i kdyby chtěl, je to zakázané; Královská magická rada nedovolí takové znečištění magie v království. Matka a Frances, obě členky rady, dosáhly velkého úspěchu už tím, že se jim podařilo přesvědčit ostatní členy a princeznu regentku, aby mi umožnili zaujmout místo debutantky na následující tři roky. Žádnému jinému prokletému předkovi z našeho rodu se takového ústupku nedostalo, a kdyby moje matka nebyla tím, kým je, nejspíš bych dopadla stejně.

Když zahneme za roh za ostatními kočáry s čaroději jedoucími do Carltonova paláce, Vaughn na mě pohlédne. Chystá se něco říct, ale pak ho zarazí rozpaky zaklíněné mezi námi.

Dnešek měl být vzrušujícím dnem začátků, ale pro mě označuje jen počátek ztráty. Bez spříznění, které by mě ukotvilo, mám před sebou tři roky dobré, silné magie – čtyři nebo pět let aspoň nějaké magie, když budu mít štěstí –, než zmizí docela.

Zatímco se kočár blíží k debutantskému bálu, vyhlédnu přes okénko do houstnoucího šera. Můj odraz zazáří proti tmě venku, mé bílé vlasy stažené nahoru okolo obličeje, teplé tóny mé pleti, která se teď zdá být tmavší v kontrastu s vlasy a nepřirozenou kouřově šedou barvou očí.